

Henrik Wigh-Poulsens prædiken ved festgudstjenesten i anledning af tronskiftet

Taler

Henrik Wigh-Poulsen
Biskop over Aarhus Stift

Dato

21. januar 2024

Sted

Aarhus Domkirke

Omstændigheder

Det nykronede kongepar, Kong Frederik 10. og Dronning Mary, deltog i festgudstjenesten.

Prædikentekster

Johannesevangeliet kapitel 12, vers 23-33
Esajas' Bog kapitel 2, vers 2-5

Salme

Sorrig og glæde de vandre til hobe

Kom Helligånd forvis os på, at også vi er af Gud faders små.

Hvem af os husker ikke den første dag på det nye arbejde? De iagttagende blikke, de udtalte forventninger om både det ene og det andet. Rutiner og arbejdsopgaver der skal læres. Mængden af endnu ukendte ansigter der først venligt ser dig an, siger dig så hjerteligt velkommen, men siden vurderer, bedømmer, kritiserer og kommenterer. Om det så er i kantinen, på kontoret, de sociale medier eller i den samlede nationale presse.

Så det er ikke kun for sjov at begynde på et nyt arbejde. Slet ikke, hvis du i din iver for at gøre det godt, læser dig selv i de andres øjne. Eller hvis du lader de andres dom slå indad, og du vogter dine skridt og gør dig spekulationer og tænker: ”hmm, hvad tænker de, hvad gør jeg, hvad bør jeg, hvordan lever jeg op til alt det her?”. Vi kan på den måde alle opleve at stå som på en balkon og blive taget så godt og hjerteligt imod, og så alligevel, midt blandt de mange, føle sig en smule alene med sig selv.

Men så er det måske, at du skal gøre dig det klart, at du, når du står der på din balkon og måske spekulerer og bekymrer dig, at du først og fremmest står der, fordi der er brug for dig, fordi du har fået en opgave, fordi der er noget, du skal. Ja, fordi du bliver kaldt på af de andre. At blive kaldt på. Det kan vi også – alle

sammen - opleve i så mange sammenhænge. Er det ikke folkemængden, så kan det være din ægtefælle, der kalder. Det kan være dine børn, dine venner, dine kollegaer, den fremmede på gaden, ham eller hende der har brug for dig.

Og de kan kalde på dig på så mange måder. Kærligt og overstrømmende, ja. Men de kan også drille eller skælde ud. De kan se dig direkte i øjnene og føre direkte tale og sige, at nu skal du godt nok til at tage dig sammen, nu skal du vågne op, nu skal du komme her og hjælpe til. De kan, dine medmennesker, på alle mulige måder, kalde dig tilbage til virkeligheden, hvis du er faldet ind i dig selv, hvis du har forvildet dig ind i spekulationernes og bekymringernes hængedynd, hvis du er på vej ud ad en tangent, hvis du af den ene eller anden grund har glemt at være til stede iblandt dem, der har brug for dig. Derfor: Det er godt at blive kaldt på af andre! Det er et privilegium at blive kaldt på! Det er en velsignelse!

Her i kirken bliver vi hele tiden kaldt på. I teksterne vi lytter til, i salmerne vi synger, i ordet der lyder, kalder Gud på os i sin søn. Både gennem trøstende ord, der giver håb og styrke, men også som i dag, den sidste søndag efter helligtrekonger, gennem barske ord. Rigeligt barske ord synes vi nok på en festdag som i dag, hvor han siger til os: "Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv".

Og hvorfor nu de barske ord? Ja, fordi Jesus kalder på os. Fordi han ved, at vi har det med at gemme os i os selv. Han kender vores selvoptagethed, hvordan vi nogle gange kan fortabe os ligesom i en indre dødsdrøm, hvor vi cirkler rundt og ikke ser andet end os selv, vores bekymringer, vores vrede, vores domme over de andre. "Ud derfra!", kalder han. Ud fra din dødsdrøm. Ud fra din lille snævre, tørre frøskal, ind i Guds store blomstrende verden, hvor døden ikke sætter grænser, og lyset falder på dine medmennesker og alt, hvad du har fået givet og hele tiden får.

Men vi ved jo også godt fra vores egne forhold, at når vi kalder på andre, når de kalder på os, så er det jo fordi vi grundlæggende vil hinanden. "Far og mor skændes ikke, vi diskuterer", som far og mor forklarer den let bekymrede børneflokk, når bølgerne går højt. Og det er der jo heldigvis ofte noget om, når det er to, som elsker hinanden. Så man kunne måske også sige: "Vi råber ikke. Vi kalder på hinanden". Vi råber ikke ad hinanden. Vi kalder på hinanden. Og det er præcist, hvad Jesus gør. Han råber ikke. Han kalder. Han kalder på dig, sit menneske, der altid vil alt muligt andet og har så svært ved at slippe og glemme

dig selv. Han beder om følgeskab, hvor vi følger ham, og han følger os ud af den snævre lille verden, vores selvoptagethed sætter, ind i det Guds rige, der er midt iblandt os, hvor alting er nyt, og kærlighed, tilgivelse og barmhjertighed hersker. For som han også siger: "... hvor jeg er, dér skal også min tjener være".

Og som vi vokser til i de sammenhænge, hvor vi hver især nu er sat, så må vi lære, at lade den gode hyrdes kald og alle de mange andre gode kald fra gode mennesker i vores liv, tage form i os som et indre kald, som en pligt, en forpligtethed til selv at kalde på andre. Ikke opgive dem, ikke hælde dem ned ad brættet eller vende ryggen til; men kalde på dem, være der for dem. I forbundethed, i forpligtethed. Og i forbundetheden, i forpligtetheden på de andre, ligger der på den måde en stor befrielse, en kolossal befrielse. Fra dig selv, dine spekulationer, dine bekymringer, din vrede, dit "våde-vand", som vi synger med Kingo om lidt.

Apropos forbundethed og forpligtethed så rasede der jo for ikke så længe siden en snestorm på de her kanter. I den lokale presse skændes de stadigvæk om den efterfølgende oprydning. Men de gode historier står tilbage, som de jo tit gør det, når den slags for vores breddegrader dramatiske begivenheder indfinder sig. For nogle hørte et kald, kravlede op i deres traktor og kørte ud og trak biler fri. Nogle åbnede deres døre og inviterede nødstedte indenfor. Andre gik rundt og delte kiks og tæpper ud til dem, der sad og frøs på E45.

Folk hjalp. Forbundne og forpligtede følte de sig, og de gjorde, hvad de kunne gøre. De lærte os, på små måder - og så her op til et tronskifte - at være lydhøre, opmærksomme og handle derefter. De lærte os om at lade sig kalde på, bevæge sig ud af sit eget og ind i den store sammenhæng. Eller, som vi vil tilføje her i kirken, den dybe sammenhæng vores Gud og skaber har skænket os og vist os i sin søn, og som vi på alle de måder vi kan, skal tage vare på.

Vi lever, som vi vel altid har gjort, i urolige tider. Men tider der er mere prægede af, at vi er blevet tilbøjelige til at gå hver til sit og sidde hver for sig, i hver vores lejr, og råbe ad hinanden. Hvad enten det er på Facebook, i voksende mistillid til magter og myndigheder eller dem, der måske mener noget andet end os selv. Hvor så meget vigtigere at vi lægger modsætningernes og råberiets verden bag os, og i stedet kalder på hinanden, og lader os kalde på af hinanden, som Gud i sin søn kalder på os. Igen: Ud af vores eget. Ind i hans rige hvor der er højt til loftet, og kærlighedens dybe sammenhæng hersker.

Måtte det bliver vores stræben. Og måtte du, vores konge, erfare vores kald på dig, vores forbundethed med dig, og måtte vi erfare dit kald på og din forbundethed med os, dit folk, i både fortid, nutid og fremtid. Måtte vores lille fælles rige på den måde læne sig op ad Guds det store.

I den første tekstlæsning vi lyttede til i dag, fra profeten Esajas, er det ligesom om, at vi får et billede op på det helt store lærred, som drømmen om, hvordan verden også kan være, når sværd smedes om til plovjern og spyd til vingårdsknive, hvor der ikke længere oplæres til krig, og hvor vi skal vandre i Herrens lys. Kald det naivt i lyset af de store konfrontationer og modsætninger, der præger vores omverden lige nu. Men det er håbet, som vedholdende hvælver sig over os med Guds komme til vores verden, hans fredsslutning med os i Jesus Kristus: forligelsens, forsoningens, forbundethedens fred, som vi sammen, konge og folk, skal lade spejle i livet, vi lever sammen, i trods mod alt det, der vil splitte os ad.

Det er ikke at hade sit liv her i verden, men elske det i lyset af, hvad Gud har skænket os i sin søn. Så lad i ham os elske livet, vi har fået at leve. Og lad os sammen takke:

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.*

Himmelske far, du som skabte verden med dit ord, og byder os leve i den i kærlighed til dig og vores næste!

Tak for ordet i dag til os om at slippe os selv og give os selv til de andre. Tak fordi du kalder på os. Tak for dem du lader kalde på os. Og tak for at vi må kalde på dig i din søns navn.

Vi beder for regering, folketing og alle med magt, viden og myndighed. Vi beder for kong Frederik d.10, Dronning Mary, Kronprins Christian, Dronning Margrethe og hele det kongelige hus.

Vær hos vores konge i hans embede. Skænk ham mildhed, myndighed,

lydhørhed og styrke til at samle og forbinde sit folk og sit rige.

Vi beder for vores kongepar og deres fælles virke ind i deres og vores tid. Hjælp dem og os alle til altid at have den svage for øje og hjerte for vores jord, vores ophav, vores fælles sted.

Tider skal komme, slægt følge slægters gang. Giv os, konge og folk, altid at være på vej sammen ind i dagene, der kommer. Lad dit ord lyse for vores fod og hold os alle fast på, at størst af alt er kærligheden.

Vær hos dem, der lige nu lider under krige og forfølgelser, de fordrevne, de flygtende, de forladte. Vær med alle som udstødes, holdes ude og borte eller bag lås og slå og lægges for had. Vær hos dem, og hos os alle, med din trøst og dit håb

Vi beder for alle, der sørger og savner og knuges af bekymringer. Vær med dem, der sidder i mørkets og dødens skygge og vis os dit milde ansigt, når mørket lukker sig om os.

Amen

Kilde

folkekirken.dk

Kildetype

Eksternt medie

Tags

Kongehuset, Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-wigh-poulsens-praediken-ved-festgudstjeneste-i-anledning-af-tronskiftet>